

„Не ше ни хоратá“ — тукъ Дивисилъ завърна,
като изтърси отъ чубучка пепелъта
и дигна да допий ракията. Речъта
на Поть Матея той най-много не внимава,
но шомъ бързивий потъ почна да възхвалва
Войводата, отъ страхъ че той ше прекаля,
а че и най-подиръ съсемъ ше разпали
това, което те си имаша на ума,
поше —

Но тукъ Младенъ превари го презъ дума:
— „Добре е, отче, туй шо казвашъ ти, добре.
Разбирамъ. Ала менъ, менъ кой ше разбере?
Азъ виждамъ ясно той каква игра играе,
и зорить му шо е... Че нему се желяе
да земе делото всецѣло самъ въ ръце:
той има само туй най-вече на сърце:
той да нарежда, той да дига и да слага,
той тукъ, той тамъ, той врье: — където той наляга,
тамъ да върви. И ани му дадохте въ ръка
власть за това! Или, или не е така? ...“

За своите работи народътъ до тогава
залага, докато за свои ги съзнава,
докато юкътъ имъ самъ носи на плещи.
А днесъ? Той отстрана ше гледа и сумти
отъдеиъ, — отъдеиъ на никакъвъ войвода
на оня волята да върши... За свобода
ано въстава, той въстава не че азъ,
ти, той и някой другъ му дрънка во залясъ
такъвъ и онакавъ идеи неразбрани,
а че боленкътъ на разредените рани
на туй го нуди. Знаи и врье той това,
не шо му бяхтимъ ний въ коравата глава,
а шо душата му, сърцето му шо трови.

Ний ново здание градиме, а основи